

GEDICHTEN
VAN ADA BOMLI

9
AMSTERDAM 1927

70

11

100

491936

Recensies

1079

D17

**GEDICHTEN
VAN ADA BOMLI**

Uitgegeven voor rekening
van de schrijfster
AMSTERDAM 1927

*Aan mijn Man en
aan mijn Kinderen.*

VANWAAR KOMT GIJ

Vanwaar komt gij, mijn gedachten,
Mijn gedichten en mijn lied ?
Alles wordt uit mij geboren,
Toch ben ik de schepper niet.

LIEFDE

Boven het duister
Straalt het vol luister,
Liefdelicht zacht;

Straalt als een sterre,
Lief'lijk van verre,
Diep in den nacht;

Niet te bereiken,
Niet te ontwijken,
Niet te verstaan,

Niet te ontberen,
Slechts te vereeren,
Tot dat wij gaan.

LAAT KOMEN, WAT KOME

Laat komen, wat kome,
Wij buigen ons niet,
Laat anderen plagen,
Wij zingen ons lied!

Laat praten, wat prate,
Wij hooren het niet,
En elk, wat hem luste,
Wij zingen ons lied!

Vooruit toch, laat loopen,
Zij hind'ren ons niet,
Wij twee zien de toekomst
En zingen ons lied!

NU WIL IK EEN LIEDJE ZINGEN

Nu wil ik een liedje zingen
Met een frisch en blij geluid :
Ik wil leven, ik wil leven,
Ik wil leven 't leven uit!

Laat de wereld ommekeeren,
Oosten West en Noorden Zuid,
Ik wil leven, ik wil leven,
Ik wil leven 't leven uit!

LEVENSLUST

Hoe wonderlijk, dat ik op dezen winterdag
Moet denken aan een jongen lentelach !
Hoe wonderlijk, zoo triest de wolken zijn,
Dat ik moet denken aan den zonneshijn !
Ik voel in mij de warme tinteling van 't bloed :
Mijn jonge levenslust, gegroet !

OCHTEND

In d'ochtendstonde ben ik heengegaan
Naar 't veld, waar de papavers staan
En blauwe korenbloemen !

De zonne aan den hemel lacht,
De gouden aren wuiven zacht,
Een bijtje hoor ik zoemen !

Eën voel ik mij met de natuur
In dit gewijde morgenuur,
Het uur der stille droomen !

Ik vlij mij neder in het veld,
Waar ieder bloemeke vertelt
Van 't kindje, dat zal komen !

AAN MIJN KINDEREN

Als ik voor je bedjes sta
En je stilkens gadesla,
Zoete kindjes mijn,
Kan ik vaak zoo zielsgelukkig
En toch zoo weemoedig zijn.
Weet je, wat ik dan wel wilde,
Donker meisje, jongen blond!
Dat de Vader uit den Hemel
Mij twee wijde vleugels zond.
Dat ik kon mijn kindjes hoeden
Onder breede vleug'lendracht,
In het stralend licht der zonne,
In het duister van den nacht.

Nooit verwacht zijn alle dingen,
Nooit gedacht ontgoocheling,
D'eerste traan van 't groote leven
Is het eerste droef begin!

Als ik voor je bedjes sta
En je stilkens gadesla,
Zoete kindjes mijn,
Sta ik machteloos en biddend:
Dat je leven mooi mag zijn!

LAAT MIJ IN JE OOGEN KIJKEN

Laat mij in je oogen kijken,
In je helderblauwe oogen,
Oogen, die vol pretjes zijn,
Oogen, als de hemel rein,
Oogen, die het hart verlichten,
Oogen, die de ziel doen dichten,
Oogen, die mij ook doen schreien,
Daar zij al te groot verblijen.

NATUUR

Natuur ! hoe zijt gij heerlijk
In uw grootsche pracht,
Wanneer geen dwaze menschenhand
Uw trotschen wil verkracht !

NAAR BUITEN

Naar buiten, naar buiten verlang ik te gaan,
Naar 't lommerrijk, heerlijke bosch.
Daar vlij ik mij neder, daar zing ik mijn lied,
En droom mijne droomen in 't mos.
Ik voel mij weer mensch en ik uit er mijn hart,
Ontdaan van het steedsche gedoe!
Dat leven der steden, zoo eng en zoo klein,
Dat leven, ik ben het zoo moe!
Ik houd van de vrijheid en 't heerlijke groen,
Geen mensch, die mij ziet of mij plaagt
In 't bosch, waar ik leef, waar ik ween, waar ik lach,
Waar ik doe, wat mijn ziele behaagt!

O, weg uit de stad, waar de lucht mij benauwt,
Naar 't lommerrijk, heerlijke bosch,
Waar ik adem en leef, en ik zing er mijn lied,
En droom mijne droomen in 't mos.

DE ZEE

En schoon is de zee in haar rustigen gang,
Bij 't ruischen der golven, als lief'lijk gezang...
Doch jagen de winden zoo wild om zich heen
En bruisen de golven in woedend geweën
Met schuim op hun koppen! O, dan is de zee,
Als gilt zij het uit, al haar wanhoop en weel!

WEN DE WIND WAAIT ZACHTKENS

Wen de wind waait zachtken
Over de golvende zee,
Zingen in zachte zangen
Kinderen lustigken mee!
Zij spelen hunne spellen,
Bouwen bergen van zand
En voelen zich zoo heerlijk
Aan het schoone strand.

Wen de wind waait zachtken
Over de levenszee,
Zingen wij menschen blijde
Onze zangen mee.
En zooals de kind'ren
Bouwen wij bergen van zand,
Tot plotseling een windvlaag
Ze rukt van 's levens strand!

En honderden kleine korr'len,
Onzichtbaar haast en fijn,
Vervlieden als stof in den hooge :
't Was alles een berg slechts van schijn!

EEN WINDVLAAG JAAGT
HET ZAND OMHOOG

Een windvlaag jaagt het zand omhoog,
Of voert het met zich mee;
Wat komt er op het duin terecht
En weer wat in de zee!

Ik voel mij als een korrel zand,
Zoo nietig en zoo klein
En weet niet, als een windvlaag komt,
Waar mijne plaats zal zijn.

ZOO HUPP'LEN DE GEDACHTEN

De muzikanten spelen
Een vroolijk lied aan 't strand,
Ik zie de kind'ren hupp'len,
En dansen, hand aan hand.

Zoo hupp'len de gedachten,
Als kinderen in mij,
De fantasieën spelen
Haar liederen er bij!

NACHT

De hemel is in nachtgewaad gehuld,
Een diep blauw kleed, bezaaid met diamanten,
De koningin der lichten houdt de wacht
Te midden harer stralende trawanten!

Als silhouetten staan de hooge duinen,
Te droomen van een gouden zonnelach,
Zij wijden hunne bloembestrooide weelde
Aan hunnen Vorst, den grooten lichten dag!

Ik vouw mijn handen in een stil aanbidden...
Gebenedijd de mensch, die zooveel schoons aanziet —
Ik kan mijn blikken niet van 't hemelwonder wenden,
En zachtkens zingt mijn ziel een teeder droomenlied!

WUIF MAAR, HOOGHE HEMELWAAIER

Aan den hoogen blauwen hemel
Wuift een witte wolkendosch,
Als een wijde hemelwaaier
Koelte over veld en bosch.

Eenzaam dwaal ik door de velden,
Waar het zoete windje speelt
Door de gouden korenaren
En de blauwe bloemen streelt.

Neem, o neem, gij heerlijk windje,
Mijne kleine zorgen mee;
Werp ze, stoeiend door de duinen,
In de eindelooze zee.

AVOND

De Hemel en de Aarde en de menschen zwijgen,
Als d'avond droomt en fantasieën weeft,
Als 't gouden sterrenheir zijn weeldelichten fonkelt
En schuldeloos de ziel door 't wijde luchtruim zweeft.

't Is goed te zijn in 's avonds gouden duister
En stil te peinzen in zijn hoogen luister.
Ik heb den avond lief : heen zijn der ziele plagen,
De avond en hij is het droomenkind der dagen !

ONWEER

Een zwarte hemelreus
Drijft sombere gestalten,
Al dreigend met zijn zweep,
Aan 't hooge luchtruim voort.
Zijn oogen spatten vuur
En dond'rend rolt zijn wagen,
Waar fonkelende gloed
De somb're lucht doorboort.

't Is of in éénen slag
Het noodlot zal vernielen,
Wat door de eeuwigheid
Eénmaal werd opgebouwd.

.
Dan dooft een tranenvloed
De bliksemende flitsen,
Als had in diepe smart
Den reus zijn toorn berouwd!

KOEKOEK

Slaap ik zoo zoet, roept een koekoek mij wakker...
Wil je wel zwijgen, ondeugende rakker?
Koekoek! koekoek! koekoek!

Kan ik niet boos zijn, jou kleine kwajongen,
Heb je me soms dan niet wakker gezongen?
Koekoek! koekoek! koekoek!

Klinkt niet mijn stemken zoo zoet en zoo zacht,
Zeg mij — wat wilt ge! het is niet meer nacht!
Koekoek! koekoek! koekoek!

WOLKENSPEL

In een zee van gouden golven
Baadt de zon in 't eerste uur
Van den lichten dag!

Boven haar een stoet van wolken,
Violet en roz' en blauw;
Op de aarde staan de boomen,
Stralend in den morgendauw!

En de zon stijgt uit de golven
Opwaarts aan den hemelwand,
.
Langzaam sterft, door haar verlaten,
't Grootsche, wijde, gouden strand.

BLOEIENDE KELKEN VAN
BLOEDROODE ROZEN

Bloeiende kelken van bloedroode rozen,
Diep is de droom en het leven is groot,
Bloedroode rozen heb ik gekozen,
Zij zijn de Liefde, de strijd en de dood !

Bloedroode rozen bedwelmen m'n zinnen,
Bloedroode rozen omstreng'len m'n hart,
Met mijn gelaat in haar bloeiende kelken
Heb ik iets moois van het leven verwacht.

ROODE PAPAVERS

Roode papavers heb ik geplukt,
'k Heb ze met kracht uit de aarde gerukt,
Bloeiende roode papavers!

Roode papavers, bloemen zoo teêr,
Ach, ik beminde haar schoonheid zoo zeer,
Bloeiende roode papavers!

Roode papavers, 'k heb ze geplukt,
'k Heb haar het bloeiende leven ontrukkt,
Stervende roode papavers!

WEEMOED

Weemoed, o weemoed, hoe plaagt gij mijn hart,
Groot is mijn liefde — groot is mijn smart...
Ach — en de menschen zijn klein.

Ziet — op de bloemekens vallen zij neer,
Tranen der ziele, brandend en teer...
Ach — en de menschen doen pijn!

AI, DROEVIGE GEDACHTEN VAN DEN DOOD

Ai, droevige gedachten van den dood,
Gaat heen van mij : te midden van het leven,
Het bruisend, ziedend, opwaartsstijgend leven,
Zijn de gedachten van den dood niet goed!

Met beide handen houd ik vreugd' omvangen,
De vreugd', die goed is. Jubelende zangen
Wil ik nu zingen. Ai, gedachten van den dood,
Gaat heen van mij : ik vind het leven groot

En mooi en hoog. Ai, droevige gedachten,
Spreekt mij niet van 't wisselend bestaan :
'k Wil eeuwig zijn en eeuwig wil ik leven
In vreugd en schoonheid en in mooi gedacht'!

Ai, droevige gedachten van den dood,
Die alles dooden, wat nu levend is,
Die in een kind den grijsaard doen aanschouwen,
In 't kort verschiet een beeld van droefenis.

Ga heen, gij grijze nevel van gedachten,
Die 't rozenperk in doffe tinten kleurt,
Heft mij omhoog, gedachten van het leven,
Omhoog naar 't licht, naar 't leven, naar de vreugd!

NU HEB IK VADER NOCH MOEDER MEER

Nu heb ik vader noch moeder meer,
De dood heeft beiden mij ontnomen.
Hier zal ik ze niet wederzien
Dan in mijn stille weemoetsdroomen !

Dan zie ik alles in den geest,
Zooals het eenmaal is geweest,
En het verlangen wordt zoo groot!

.
Mijn vader en moeder zijn beiden dood!

EN OVER ALLE DINGEN
GAAN DE DAGEN EN DE NACHTEN

En over alle dingen gaan
De dagen en de nachten,
De donkerblauwe nachten met hun sterren,
De dagen met hun licht van goud!

En door de dorre twijgen gaat de wind
En over zeeën zijnen eigen gang,
En door het rijpe groen der volle twijgen,
En hitst en sist en maakt de zielen bang.

En over alle dingen gaat het leven,
En keert niet weer, waar eens de wereld was,
Waar menschen smachten naar vergane dingen
En hun geluk zien tot een puin van asch.

MADLIEFJE

Ziet gij daar dat madeliefje
Met zijn witte kraagjen aan
En zijn harteke van goud
In de groene weide staan ?

't Bloemeke is daar gekomen
In het uur der lentedroomen,
't Bloemeke vraagt niet : waarom
Heb ik 't witte kraagjen om ?
't Hoort zoo in de groene wei :
't Hart van goud, in wit kleëdj.

.
Het is Uwe ziel gelijk,
In haar Uur der eeuwigheid!

LIEFDE

Als de Hemel en de Aarde,
Als het leven wonder is,
Als de weemoed U omademt,
Weet Uw ziel, wat Liefde is!

LIEFDEDROOM

De Maagd draagt haren droom het leven in
Op blanke handen.
De aarde bloeit, de zonne gloeit
Aan blauwe hemelwanden.

De jonkvrouw heft het blonde hoofd omhoog,
Haar witte kleed' ren ruischen;
Door 't gouden veld, waar zij te droomen staat,
Gaat teeder windesuizen.

Zij wendt haar oogen, klaarder dan de dag,
Bewogen van den Hemel naar de Aarde,
Van 't hemellicht, dat in een blijden lach
Al, wat daar leeft, in liefdevlammen baarde!

.
De Maagd draagt haren droom het leven in,
En roode rozen bloeien
En witte leliën leven op
Uit vurig hemelgloeien.

AEROPLAAN

De hemel is een wijde koepel,
Omspannen met een blauw gewaad,
Zacht vallen gouden stralen neder
Daar, waar de zon te tronen staat.

Ik ga langs bloembestrooide weide,
En adem in den reinen geur,
Ik zing een lied van blij verlangen,
't Is alles goud, en zon en kleur.

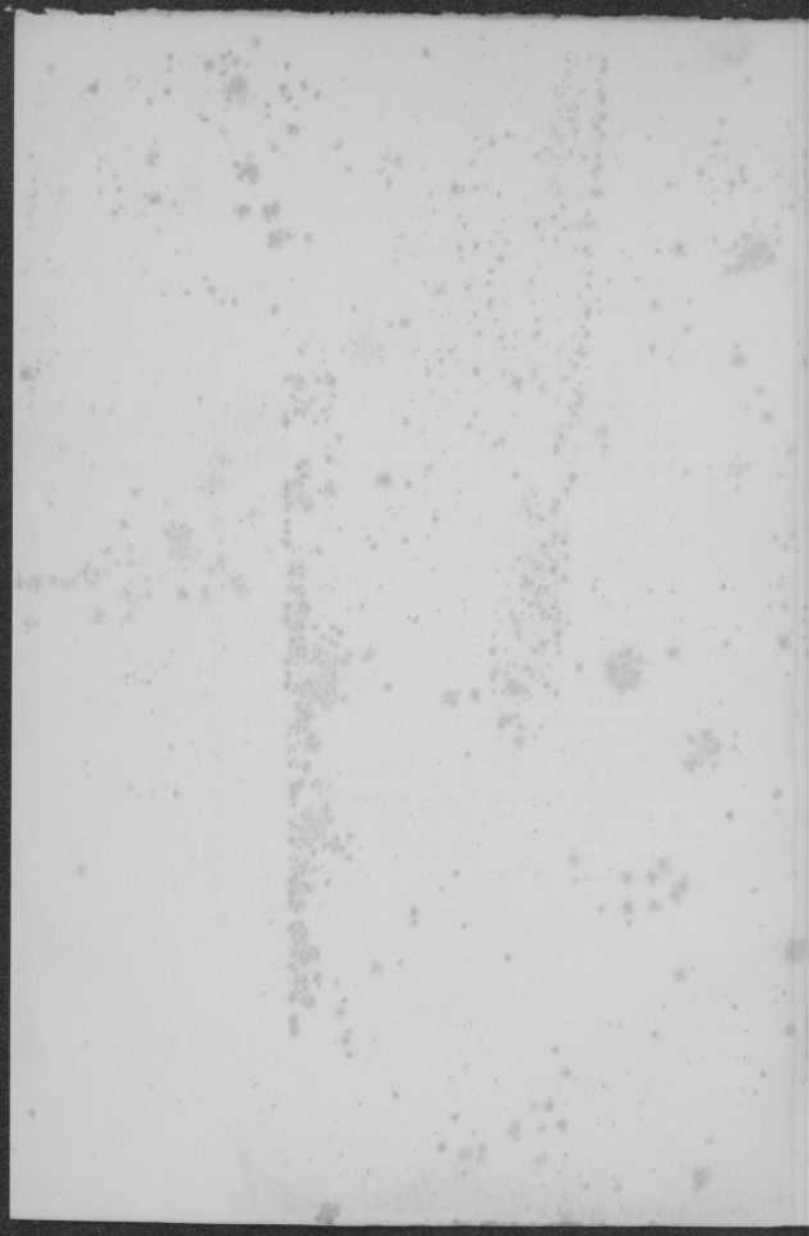
Doch eensklaps staak ik mijne zangen,
Wijl ik een wonder iets aanschouw :
Daar vliegt een groote zilv'ren vogel
Stralend langs het hemelblauw.

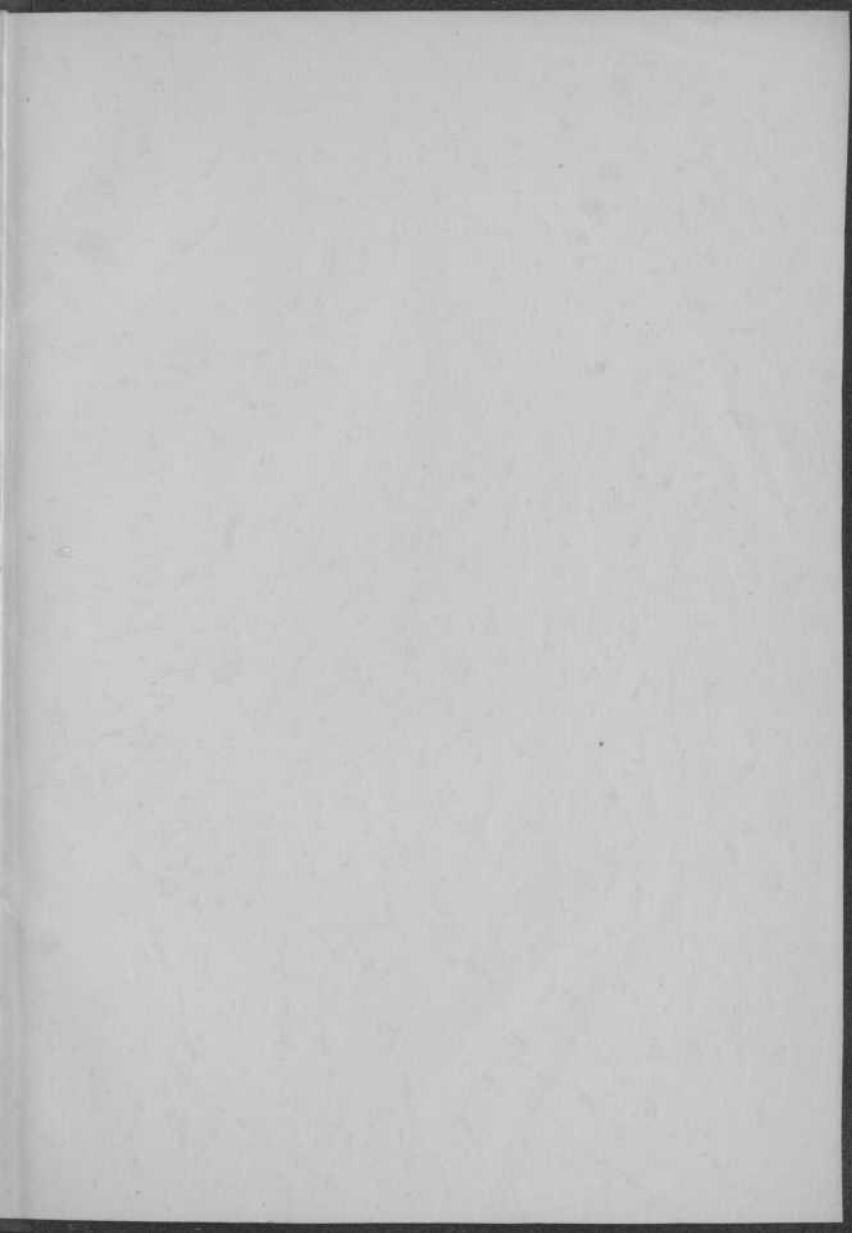
Hij vliegt en stijgt en stijgt al hooger
En wentelt zich in wijde vlucht...
Dan beeft nog slechts een matte parel
Aan d'onbewogen, ijle lucht.

Gegroet, gij, die in dartzel spelen
Trotseert het leven en den dood,
Gij hebt den moed tot heerlijk streven,
Vlieg vogel en uw ziel zij groot!

INHOUD :

	Bladzijde
1. Vanwaar komt gij	5
2. Liefde	6
3. Laat komen, wat kome	7
4. Nu wil ik een liedje zingen	8
5. Levenslust	9
6. Ochtend	10
7. Aan mijn kinderen	11
8. Laat mij in je oogen kijken	12
9. Natuur	13
10. Naar buiten	14
11. De Zee	15
12. Wen de wind waait zachtkens	16
13. Eén windvlaag jaagt het zand omhoog	17
14. Zoo hupp'len de gedachten	18
15. Nacht	19
16. Wuif maar, hooge hemelwasier	20
17. Avond	21
18. Onweer	22
19. Koekoek	23
20. Wolkenapel	24
21. Bloeiende kelken van bloedroode rozen	25
22. Roode papavers	26
23. Weemoed	27
24. Ai — droevige gedachten van den dood	28
25. Nu heb ik vader noch moeder meer	29
26. En over alle dingen gaan de dagen en de nachten	30
27. Madeliefje	31
28. Liefde	32
29. Liededroom	33
30. Aetoplaan	34

75

